

dosarul nr. 3ra-841/19

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (O. Melniciuc)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (L. Bulgac, V. Buhnaci, Gr. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

10 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al

Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Nicolae Craiu

Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului depus de Jitari Alexandru,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de Jitari Alexandru împotriva Departamentul Poliției de Frontieră (Inspectoratul General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne), Direcția Regională Vest a Departamentului Poliției de Frontieră cu privire la achitarea restanței la indemnizația unică și restituirea cheltuielilor de instruire,

împotriva deciziei din 17 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Jitari Alexandru și a fost menținută hotărârea din 28 aprilie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a ț ă

La 08 septembrie 2016 Jitari Alexandru a depus cerere de chemare în judecată împotriva Departamentului Poliției de Frontieră cu privire la achitarea restanței la indemnizația unică și restituirea cheltuielilor de instruire.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 04 martie 2013, prin ordinul pârâtului nr. 250 PS, a fost încadrat în serviciu, iar la 19 decembrie 2013 a fost concediat în baza ordinului nr.1445.

A afirmat reclamantul că la concediere urma să-i fie achitată indemnizația de eliberare în sumă echivalentă a 6 salarii medii lunare, însă în cazul său calculul a fost efectuat eronat, fapt confirmat inclusiv prin certificatul eliberat de pârât anexat la răspunsul la cererea prealabilă, din care reiese că suma urma să fie de 28256,28 de lei și nu de 23823,10 lei, în cuantumul achitat.

A considerat reclamantul că pârâtul abuziv a încasat și cheltuielile de instruire, deși dânsul s-a concediat prin transfer la SPSS.

A menționat reclamantul că în scopul rezolvării amiabile a conflictului, a adresat pârâtului o cerere prealabilă, ce a fost respinsă de către pârât ca tardivă.

A susținut reclamantul că acțiunea a fost depusă cu respectarea termenilor stabiliți de legislație, deoarece conform art. 355 Codul muncii, cererea privind soluționarea litigiului individual de muncă se depune în termen de 3 ani de la data apariției dreptului respectiv al salariatului, în situația în care obiectul litigiului constă în plata unor drepturi salariale sau de altă natură, ce i se cuvin salariatului.

La 13 ianuarie 2017 reclamantul Jitari Alexandru a depus cerere de concretizare a pretențiilor, indicând în calitate de pârât și Direcția Regională Vest a

Departamentului Poliției de Frontieră, prin care a solicitat obligarea pârâților la achitarea în mod solidar a restanței la indemnizația unică la eliberarea din serviciu în sumă de 4433,18 lei și restituirea cheltuielilor de instruire.

Prin hotărârea din 28 aprilie 2017 a Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani acțiunea a fost respinsă.

La data de 25 mai 2017 Jitari Alexandru a declarat apel împotriva hotărârii din 28 aprilie 2017 a Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani, solicitând casarea acesteia, cu adoptarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 17 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul depus de Jitari Alexandru și a fost menținută hotărârea din 28 aprilie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

În contextul pretențiilor deduse judecării instanța de apel a reținut că în temeiul art. 355 alin. (1) lit. b) Codul muncii, cererea privind soluționarea litigiului individual de muncă se depune în instanța de judecată: în termen de 3 ani de la data apariției dreptului respectiv al salariatului, în situația în care obiectul litigiului constă în plata unor drepturi salariale sau de altă natură, ce i se cuvin salariatului.

Prin urmare, instanța de apel a considerat că prima instanța a concluzionat corect că cererea de chemare în judecată a apelantului, depusă la 08 septembrie 2016, se încadrează în termenul de prescripție.

În concluzie, luând în considerare probatoriul cauzei în coroborare cu normele legale, instanța de apel a considerat că prima instanța just a ajuns la concluzia că indemnizația unică a fost calculată în conformitate cu legislația în vigoare, fiind transferată pe contul apelantului, iar temeiuri pentru adjudecarea cheltuielilor de instruire, în speță nu există.

La 03 mai 2019 Jitari Alexandru a depus recurs împotriva deciziei din 17 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii

În motivarea recursului a indicat că nu au fost constatate și elucidate circumstanțele importante ale cauzei, precum și că instanțele au interpretat eronat normele de drept material.

Examinând admisibilitatea recursului, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

După cum rezultă din speță litigiul a fost soluționat în baza Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din data de 10 februarie 2000.

Prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 01 aprilie 2019, iar potrivit alin. (2), la data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din data de 10 februarie 2000.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în

contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Prin urmare, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție va aprecia condițiile de admisibilitate a recursului în conformitate cu prevederile art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, adică conform reglementărilor anterioare intrării în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art.169–171.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul denotă că Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa recurentului copia deciziei integrale, însă la materialele dosarului nu se regăsește dovada recepționării acesteia, din care considerente recursul este depus în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2, 3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând temeiurile recursului, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2,3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța

judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul depus de Jitari Alexandru nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3

judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art.270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul depus de Jitari Alexandru nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2,3,4) al Codului de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 193, 195, 230, 258 alin. (3) ale Codului administrativ și art. 433 lit. a) al Cod de procedură civilă, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Jitari Alexandru se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Nicolae Craiu

Iurie Bejenaru